

ŽUPNIJSKI KRIŽEV POT

POTOV VRH – VELIKI SLATNIK

6.4.2014

UVOD (bratje frančiškani)

Dragi bratje in sestre iz naše župnije in vsi, ki ste prišli od daleč!

Ponovno stopamo na Jezusovo križevo pot. Letos je to že 12., saj smo prvič bili na tej poti skupaj leta 2003.

Bog nam je podaril čudovito vreme, zato s toliko večjo vnemo molimo in prosimo za vso našo župnijo, še posebej za trpeče in bolne ter na različne načine preizkušane. Naj jim Jezus da moči za nošenje lastnih križev.

Vsem nam pa naj molitev pomaga, da bomo zmagovali vedno in povsod.

Pojdimo torej za Gospodom.

1. postaja: PILAT OBSODI JEZUSA NA SMRT (družina Mihalič)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Farizeji in razvpita ter nahujkana množica ljudi privede Jezusa k Pilatu. Zanj zahtevajo smrtno obsodbo. Kaj je napak storil, le kaj mu imate očitati. Sam na njem ne opazim krivde, se brani Pilat. A glas laži in hudobnih besed je močnejši od njegove volje po oprostitvi. Obsodba na smrt je bila izrečena.

Besede, besede, besede. Kaj hočem povedati z njimi? Na kakšen način jih povem? Komu so namenjene?

Kako lepo je slišati v družini prijeten pogovor med družinskimi člani. Lepo je opazovati mladi par, ki želi biti vedno skupaj in si nežno šepeta. Prijetno je slišati pesem zbranih mož in žena ob petju domačih pesmi. Kako lepo je poslušati predavatelja ali duhovnika, ko oznanja besede dobrote in življenja. Človeka, ki tiho moli.

Po drugi strani pa nas nepremišljene besede lahko močno ranijo. Prepirl med zakoncema, kjer privrejo na dan tako obtožujoče besede. Mladi, ko v svoji poplavi besed nezavedno uporabljajo toliko nepotrebnih kletvic. Ali pa kdor kritizira in obrekuje odločitve drugih. Velikokrat v navalu obsojajočih besed koga prizadenemo, besede pa lahko močno zarežejo in zaznamujejo bližnjega.

Jezus je bil lažno obsojen. Ali sem tudi jaz večkrat na strani laži in obtožb? Na primer obtožim sošolca, da ni pospravil malice, se jezim na prijateljico, ker se je na nastopu zmotila, pa sem to storila sama in s tem drugega le spravim v zadrego? Oprosti, ker sem tudi jaz med množico ljudi, ki vpije »Križajte ga!«

Jezus, ti si občutil vso bolečino lažnih obsodb. Prosimo te, da bi v naših medsebojnih odnosih prevladovala iskrena beseda. Naj bomo drug do drugega usmiljeni in si iskreno odpuščajmo vse žalitve. Pomagaj, da bi v naših družinah zavlada ljubezen in edinost, ter da bi, kakor nas nagovarja papež Frančišek, v zakonskem in družinskem življenju večkrat uporabili besede: smem, hvala, oprosti.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

2. postaja: JEZUSU NALOŽIJO KRIŽ (družina Cerovšek)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Ko so Jezusa obsodili na smrt, so ga zopet oblekli v njegova oblačila in mu naložili na rame križ. Prišel je iz palače na trg in od tam je šel naprej po ulicah proti Kalvariji. Marija je od daleč videla križ, ki je nad glavami zbrane množice razprostiral svoje trde lesene roke, Jezusa zaradi množice skoraj ni videla.

Predstavljala si je in občutila, kako strašno breme so mu naložili. Kako rada bi mu pomagala, pa ni mogla. Prosila je nebeškega Očeta, naj bi mu to pot na Kalvarijo olajšal.

Gospod, v prijetnih trenutkih ni težko reči: »Pripravljen sem na vse, kar Bog hoče,« nekaj drugega pa je biti v resnici pripravljen, kadar pride križ. Takrat pa se srce rado ustraši in oslabi in pozabi na vso lepo pripravljenost.

Zato nam pomagaj, da bomo trdno stali, ko bo treba. Morda je križ že pri nas ali pa čisto blizu. Naj pride, kadar hoče, pripravljeni smo. Okrepi nas, da bomo pogumni in da ne bomo stokali in se branili tistega, kar pač mora biti. Odločno se bomo lotili vsega in razumeli vse kot Očetov klic.

Trdnega zaupanja nam daj, da je tudi to trpljenje v naše dobro in okrepi nas, da ga bomo odločno sprejeli. Ko se nam to posreči, je glavna bridkost že premagana.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

3. postaja: JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM (družina Muhič)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Jezus je truden do smrti. Pretežak je križ zate, Gospod, a vendar ga nosiš. Za nas, ker Oče tako hoče. Njegova teža presega tvoje moči, pa vendar ga ne vržeš proč. Padeš, pa se spet zravnaš in nosiš dalje.

Daj, da bom doumela, kako se mora vsako resnično trpljenje kdaj zazdeti pretežko za rame, zakaj za srečo smo ustvarjeni in ne za trpljenje. Vsak križ, se nam zdi, kdaj preseže moči. Vedno pride trenutek, ko trudno, boječe priznam: »Ne morem več!«

Z močjo svojega križa potrpljenja in ljubezni mi pomagaj v takih trenutkih, Gospod. Ti veš, kako križ teži. Ne šteješ nam v zlo, če pod njim omagamo in pomagaš nam spet vstati. Obnovi me v potrpljenju in vlij mi v dušo svoje moči. Potem bo spet vstala in sprejela breme nase in šla dalje (*Romano Guardini – Križev pot*).

Tako nam kot vsem drugim tudi drugače spodleti: se poškodujemo, hudo zbolimo, izgubimo službo ali celo kaj hujšega. Nekateri ljudje se predajo usodi ter zapadejo v depresijo ali naredijo najhuje, samomor.

Spet drugi pa se poberejo iz dna ter vztrajajo in gredo naprej. S tem popravijo svoje napake ali so celo bolj uspešni kot prej.

Dobri Bog, prosim te, da ne bi odnehali že po prvem padcu, ampak da bi bili močni in bi vztrajali naprej. Reši nas gmotne, moralne in duhovne revščine.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

4. postaja: JEZUS SREČA SVOJO MATER (družina Kralj)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Jezus in Marija. Na Jezusovi zadnji poti sta se srečala s pogledom. Kakšna bolečina...Marija gleda svojega Sina, kako trpi – popolnoma nedolžen, do konca zasramovan in poteptan. V Marijinem pogledu ne zasledimo niti trohice grenkobe ali obtoževanja. V njenem srcu odzvanja, kot ob spočetju, »zgodí se«. Vsa se potopi v Očetovo voljo. Čeprav ne razume popolnoma, ne izgubi vere in ne izgubi upanja.

V življenju smo velikokrat priče trpljenju naših bližnjih. Težko je gledati bolečino moža, bolečino žene, neuspeh otroka, bolezen staršev. Pogosto stiske naših bližnjih doživljamo kot krivico, kot nekaj, kar se ne bi smelo dogajati. Preveč nas občutek nemoči in krivde. Kaj sploh lahko storimo? Bodimo kot Marija. Ker Jezus ve, da ga Mati podpira, dobi novih moči. Tudi mi. Spremljajmo svoje drage kot Marija Jezusa – mirno, zvesto, v popolnem zaupanju v Božjo voljo in skrb.

Gospod, izročam ti člane svoje družine. Naj pomagam sprejeti križ in naj nikoli ne izgubim zaupanja v Tvoj načrt.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

5. postaja: SIMON IZ CIRENE POMAGA JEZUSU NOSITI KRIŽ (družina Drenik)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

L: Ej, Martin!

M: Pa kaj bi spet rada?

L: Dej, prid mi pomagat, če ne ne bom nardila kosila pravočasno.

M: Pa zakaj glih jaz? Tud ene stvari ne morem u miru pogledat.

L: Dej no, prosm. Ati pa mami bosta kmal doma.

M: Zmeraj mene najdeš – naj ti Beni pomaga.

L: Nehaj govort, pa rajši začni delat.

M: No, če že tuk težiš, pa naj ti bo.

L: Če greš s tako muko, pol pa ni treba. Bom sama.

M: Zdej sm že ugasnu TV, grem.

Gospod, vsemogočni Bog, ti si ponižno sprejel pomoč Simona, ki je slabe volje vzel tvoj križ in ga nekaj časa nesel.

Prosim, pomagaj nam, da bomo tudi mi zmogli sprejemati pomoč tistih, ki ne pomagajo z veseljem in pomagaj nam, da bomo z odprtim srcem priskočili na pomoč tistim, ki jo potrebujejo.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

6. postaja: VERONIKA PODA JEZUSU POTNI PRT (družina Dogenik)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Križ si nesel čisto sam.
Breme je bilo samo tvoje.
Ljudje so te žalili, pljuvali, nemo opazovali, redkim si se smilil, a niso storili nič.
V svoji grozi si bil sam.
Veronika pa stopi iz množice, predte in ti poda potni prt.
Začutiš usmiljenje v konkretnem dejanju.

Tudi v družinah se včasih zgodi, da se nekdo s svojim bremenom ali trpljenjem počuti čisto samega.

Hrepeni po tem, da bi ga opazili, da bi nekdo naredil konkreten korak.

Se znamo opaziti?

Si znamo priti nasproti z gesto sočutja, razumevanja in podpore?

Dobri in usmiljeni Bog, s svojim življenjem si nam bil zgled ljubezni, sočutja in iskrenosti.

Pomagaj nam, da nam boš s svojim trpljenjem zgled ljubezni do konca!

Pregneti naša srca, naredi v nas prostor za ljubezen!

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

7. postaja: JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM (bratje frančiškani z mladimi)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Znova padeš, naš Odrešenik! Grehi te podrejo navkljub pomoči, ki si je bil deležen od Simona. Toda zmoreš se znova dvigniti. Greš naprej, ker veš, da boš s tem odrešil človeka.

HVALA TI, JEZUS, ZA TVOJ PONOVNÍ DVIG.

Mnogokrat obupujem, ko znova padem zaradi istega greha. Pomagaj mi takrat, moj Jezus. Vlij mi moči, da bom zmožel pogumno nadaljevati pot življenja, ki si mi ga podaril in želiš, da iz njega naredim nekaj lepega.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

8. postaja: JEZUS TOLAŽI JERUZALEMSKE ŽENE (družina Žura)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Skupina žena stoji ob cesti Tvojega trpljenja, naš Odrešenik. Jokajo zaradi Tebe. Ti pa jih posvariš in poučiš, da je bolje jokati nad svojimi grehi in grehi svojih otrok.

Največkrat jokamo, ko nam umre ljubljena oseba ali sočustvujemo s človekom. Pozabljamo na svoje grešno življenje. Naši pokojni bi bili zelo veseli, ko bi mi ob njihovih grobovih spremenili svoje življenje; ko bi mi odpustili bližnjemu in postali bolj krščanski ljudje.

Pomagaj mi, moj Tolažnik, ob trenutkih joka pogledati vase in se zavesti svojih grehov.
(Krizostom Komar OFM - Preko trpljenja v vstajenje, trije križevi poti)

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

9. postaja: JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM (družina Miklič)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Vsa telesna moč, ki si jo imel, in tudi duhovna, ki si jo prejel od svojega Očeta, je pošla. Neznosna teža križa te je spravila do tretjega padca, da bi zaslužil milost tistim, ki ponavljajo svoje grehe. Naš Odrešenik, veliki grehi človeštva so te silno težili, saj zaslužijo večno obsodbo. Tvoje razbičano, krvaveče in prepoteno telo je jasno razodevalo, kaj je greh. Vendar je prišla moč, še zadnji atomi moči, da si se dvignil in odšel naprej.

Padem, pa se dvignem. Spet padem, a znova vstanem. Potem pride zopet padec, ko si rečem: Gospod, ali že ni dovolj teh težkih preizkušenj. Ne vzdržim več. Počutim se žalostno, potrto, obupano, jezno na ves svet. Bolj se prepustim svojim čustvom, bolj v sebi čutim nemir, nezadovoljstvo, strah in križ še z večjo težko pritiska k tlom. Še bolj postajam ranljiva in nemočna, polna predsodkov in pesimističnih pogledov na življenje. Ko se moje oči zazrejo na tvoj križ, katerega teža je bila preplavljena z našimi grehi, si mislim, kako te je moralo ves čas zelo boleti in kolikokrat si moral pasti pod težo naših grehov, pa vendar si se z Božjo močjo, ki je bila v tebi ves čas močno prisotna, tudi tretjič pobral. S tvojo ljubeznijo, s katero si se daroval na križu, si nas odrešil in pokazal življenje, da ne bi živeli več sami sebi, ampak tistemu, ki je za nas umrl in vstal.

Prav v težkih preizkušnjah razodevaš svojo veličino in nas v tej naši nemoči, majhnosti vabiš in kličeš, da odpremo svoja srca tebi, ki nam daješ moč, da se poberemo in gremo naprej po poti edinosti v resnici in ljubezni.

Gospod Jezus, naj nas tvoja večna ljubezen vodi po poti spreobrnjenja. Pomagaj nam, da bomo pod težo svojih grehov zopet vstali s pomočjo zakramenta sprave, božje besede, iskrene molitve, kesanja in odpuščanja ter zaživelimo novo življenje.

Gospod, pomagaj mi, da bom znal odpustiti sošolcem in jim pomagati, ko bodo potrebovali pomoč.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

10. postaja: JEZUSA SLEČEJO (družina Hrastar)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Preden ga pribijejo na križ, ga vojaki slečejo in izpostavijo sramoti. Njegova oblačila si razdelijo in žrebajo za suknjo. Jezus le nemočno opazuje, kako ga ljudje zasramujejo, potem pa mu vojaki ponudijo še kisa, mešanega z žolčem.

Jezus. Kolikokrat te jaz osramotim z dejanji, besedami, mišljenjem, ki si ga ne zaslužiš. Kolikokrat ti ponudim grenko pijačo, ko pri maši razmišljam o videoigrah ali pa z ministranti spregovorim kakšno besedo.

Jezus, pomagaj mi, da te s tem ne bi več sramotil.

Mnogi mladi ne vidijo smisla v svojem življenju. Iščejo srečo v mamilih in utapljujejo mladost v alkoholu. Gospod, naj zaslutijo ob svojih vernih vrstnikih, da se splača živeti, da je življenje nekaj velikega, če ima smisel v tebi.

Vse so ti vzeli: prostost, prijatelje, delovanje. Zdaj so ti vzeli še čast telesa. Vsak predrznež te sme opazovati in te sramotiti.

Tako radi govorimo o svojih bližnjih. Ja, je pač lažje kot o sebi. Zakaj bi govorili o sebi, o svojih težavah, problemih, o svojih napakah, ko pa jih imajo drugi toliko več in so njihove toliko bolj sočne in vidne.

Gospod, spomni me na tvoje trpljenje, kadar bo v nevarnosti moja čast. Po tem trpljenju me okrepi v trenutkih, ko mi bodo jemali moje dobro ime, ko mi bodo podtikali slabe namene. Ne daj, da bi mi enako vračali z enakim. Ne daj, da bi grajala ali sodila tistega, ki me je ranil.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

11. postaja: JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ (družina Novina)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Vsako leto znova se v postnem času ob molitvi križevega pota podajamo na pot, ki si jo pred skoraj 2000 leti prehodil za nas. In skoraj vsako leto znova se teh dogodkov spominjamo ob pisnem izročilu, ki so nam ga zapustili evangelisti. Meni pa so se ob pripravi 11. postaje porajale malce drugačne misli, malce drugačno razmišljanje, ki ga želim danes deliti z vami.

Dokler je na Slovenskem prevladovalo preprosto kmečko prebivalstvo, so bili trije najbolj cenjeni poklici učitelj, advokat in duhovnik. Življenje takrat je za današnjo generacijo odraščajoče mladine skoraj neverjetno; dnevi so bili enaki dnevju, polni trdega dela in garanja – nemalokrat tudi tihega in vdanega trpljenja, ki pa so ga takrat živeči ljudje sprejemali z veliko večjim zaupanjem Vate kakor danes. V tistih časih, ko sta se prav počasi šele začela uveljavljati telefon in elektrika, ko še niso poznali TV, kaj šele računalnika in interneta, facebooka in twitterja, pa tudi ne toliko avtomobilov kot danes, je življenje teklo veliko bolj z roko v roki s Teboj. Ljudje so Ti primerno izkazovali spoštovanje tudi tako, da so svoj dan in praznovanja prilagodili Tebi, Gospod.

Naši stari starši so še pred 80 leti povečini hodili peš ali pa so kot prevozno sredstvo uporabljali živalsko vprego z vozovi in zato tudi ni težko razumljivo, da so si želeli dolge razdalje čim bolj skrajšati. In ker se je bilo zaradi dela na kmetiji tako rekoč nemogoče vsakodnevno peš odpraviti v uro ali več hoda oddaljeno cerkev, so začeli predvsem na križiščih bolj »prometnih« poljskih poti postavljati razpela, ob katerih so se nato ustavljali in se Ti zjutraj izročali v varstvo ter se priporočali za uspešno in varno delo na polju, v gozdu, ob žetvi na roke..., zvečer pa so se domov gredoč zahvaljevali za uslišane prošnje.

Potem pa so prišle grozote 2. svetovne vojne in po njej na eni strani nenehen tehnološki razvoj, po drugi pa dolgoletno zatiranje vsega, kar je vsaj malo dišalo po veri in krščanstvu. In če je prvemu uspelo skoraj vsa nekdanja ročna in težaška dela s pomočjo strojev in orodij močno olajšati, slednjemu ni uspelo izkoreniniti, kar je želelo.

Po naših gričih in holmih še stoje cerkve in kapelice, ob cestah nas še vedno na križu prubit spremlja On, le da se mi vse prevečkrat pozabimo ustaviti ob Njem in pod razpelom pomisliti na 11. postajo. Pozabimo se spomniti, kdo in zakaj je bil razpet na les.

Gospod, daj da bi se vedno znova, ko te bomo uzrli na razpelu ob cesti, spomnili Tvoje neizmerne ljubezni, ki si nam jo izkazal tako, da si se dal za nas in za naše zveličanje razpeti na les.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

12. postaja: JEZUS UMRE NA KRIŽU (družina Cirnski)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Izmučen od dolge in težke poti, od počasnega in bolečega umiranja na križu, Jezus končno odide k svojemu Očetu. Zemeljsko trpljenje je za njim, njegova zemeljska pot je končana. Jezus pa nas še naprej spremlja v Duhu, spremljajo nas njegove misli in njegov nauk, ki nas uči, da moramo živeti človeka vredno življenje.

Danes, v obdobju pretiranega izobilja, je vse preveč ljudi in družin, ki nimajo osnovnih dobrin, da bi dostojno preživeli iz meseca v mesec. Zmanjka denarja za šolo, za oblačila, za plačilo položnic, nazadnje ga zmanjka še za kruh in mleko, otroci pa edini topel obrok morda pojedjo v šoli. Pa niso sami krivi, da je tako. Brezposelna mama in oče bi rada poprijela za kakršnokoli delo, samo da bi svoji družini omogočila človeka vredno življenje, pa plačanega dela žal ne najdeta. Starša in tako vsa družina se potaplja v obup, občutek sramu je vse večji, njihova beda vse bolj očitna, umirajo na obroke.

Kaj pa mi, kakšna družba smo postali, da se na tako počasno umiranje družin in posameznikov okoli nas ne odzovemo, da živimo zaprti vsak v svoj svet? Morda je naša odtujenost posledica tega, da ne znamo več pristopiti k sočloveku, prijatelju, sodelavcu, ga ogovoriti in mu pogledati v oči ter ga vprašati, kako je, ali je v redu, ali potrebuje našo pomoč. Osebni, človeški stik nam je postal tuj, bojimo se ga. S prijatelji, znanci in z neznanci pa se pogovarjamo samo še s pomočjo tehnike: mobitela, interneta in facebooka. Tako se varno skrijemo za svoj zid, nikomur ne pustimo pogledati v svoje srce in tudi mi ne pogledamo na drugo stran zidu, kdo potrebuje našo pomoč, topel pogled in opogumljajočo besedo. To je umiranje pristnih, toplih, človeških odnosov.

Jezus, ti si znal stopiti k vsakemu človeku, ga iskreno pogledati v oči in se z njim pogovarjati. Nisi potreboval ne telefona ne interneta. Nisi se bal niti življenja niti ljudi, prav nasprotno, stisko ljudi si začutil kot da je tvoja lastna. In si jim pomagal. Prosim te, Jezus, pomagaj tudi nam, da bomo tako kot ti zmogli pristopiti k sosеду, prijatelju ali pa k neznancu na cesti, ga pogledati v oči, se z njim pogovoriti in mu ponuditi roko v pomoč. Izberimo življenje, ne pa umiranje naših odnosov.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

13. postaja: JEZUSA SNAMEJO S KRIŽA IN POLOŽIJO MARIJI V NAROČJE (družina Dobrovoljc)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Jezus je svoje človeško delo na Zemlji s tem končal. Marija je njegovo mrtvo telo ljubeče vzela v svoje naročje. Boli jo, ker je bolelo njenega otroka. A veruje, da je umrl, kakor umrje seme v zemlji – le zato, da iz njega vzcveti novo. In zaradi te vere ni obupala in je, kot On, tudi ona njegovim mučiteljem odpustila.

Jezus, hvala, da si nas tudi v tem trenutku učil in nam pokazal, kako naj živimo. Kot Mariji tudi nam daj vero, s katero bomo lahko v svoje naročje sprejeli vse, kar nam pošiljaš, ne da bi obupali. Daj nam, da bomo znali odpuščati, ko se nam dogajajo krivice. In nam staršem daj ljubezen, s katero bomo svojim otrokom lahko stali ob strani tudi v najtežjih trenutkih.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

14. postaja: JEZUSA POLOŽIJO V GROB (družina Košmerl)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Jezus, začetnik življenja; tvoja mati in najožji prijatelji so bili žalostni, ko so te položili v grob. Ti si bil na smrt dobro pripravljen, saj je bilo vse tvoje življenje ena sama daritev. Zrno je moralo pasti v zemljo in umreti, da je obrodilo obilo sadu. Tudi naše družine žalujejo ob grobovih svojih članov, ki večkrat odhajajo s tega sveta nepripravljeni, nespravljani s teboj in svojimi sorodniki.

Kaj pa jaz? Ali znam in zmorem biti v tišini, v samoti, stran od vsakodnevnega drvenja in hitenja od ene stvari k drugi? Stran od vrveža ulice, pomembnih lastnih opravil in aktivnosti, mobilnega klepetanja, virtualnih svetov medmrežnega srfanja, hrupne glasbe,....? Ali ni tišina zame moreča in prazna? Ali znam in zmorem biti sam s sabo? Me začne takrat razžirati praznina moje duše ali občutek popolne osamljenosti in odtujenosti od vsega? Me je morda strah te tišine, te praznine, samote, morda celo samega sebe? Kako mi je, ko sem čisto sam? Je ta zaprtost in samota kraj moje največje tesnobe in brezupa ali je to kraj, kjer se najbolj pristno in v popolnosti srečam s seboj in z Gospodom?

Gospod, rad bi se naučil biti sam s sabo, sam s svojo samoto in praznino, ker vem, da se lahko samo tako resnično srečam s teboj. Samo tam sem lahko jaz resnično jaz, samo tam sem lahko jaz resnično tvoj, ves tvoj!

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

ZAKLJUČEK (družina Kastelic)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Hvala ti, Jezus, za tvoje darovanje na križu.
Tvoje trpljenje daje smisel mojemu trpljenju.
Ko nosim svoj križ, vem, da si z menoj;
ko padem, mi daš pogum in moč,
da ponovno vstanem.

Ti si me naučil, kako naj nosim svoj križ:
v zaupanju in ljubezni do Boga.
Ti si me tudi naučil, kako ga moram premagati:
da ga v ljubezni darujem za druge.
O, zapiši mi to resnico globoko v srce, da je nikdar ne pozabim!
In naj me živo prevzame posebno takrat, ko bo najtežje: ob času trpljenja.

Zaradi tebe, Jezus, vem,
da veliki petek ni konec poti,
ampak uvod v velikonočno jutro.
Svetloba tvojega praznega groba
preganja sence na moji zemeljski poti,
saj je tvoje vstajenje po smrti
obljuba mojega vstajenja v večnosti.
Amen.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

